

למנחה בכל יום.

לא פורע מגדל שערו מחמת אבילות ולא פורם קורע על מתו.

אבל פורם הוא בגדו בשיפולי הבגד מלמטה [ואין יוצאים בקריעה זאת ידי חובת קריעה על מת], ואילו הכהן ההדיוט קורע על מתו את בגדו מלמעלה.

ואין הוא מטמא לקרוביו שמתו.

ומצווה על הבתולה לישא בתולה בלבד.

ומוזהר על האלמנה שלא ישאנה.

ומחזיר את הרוצח מעיר מקלט, במותו.

ומקריב קרבנות כאשר הוא אונן על מתו, לפני הקבורה.

אך ואינו אוכל בקדשים כאשר הוא אונן, וגם אינו חולק בהיותו אונן חלק בקדשים על מנת לאכלם לאחר אנינותו.

וזכותו להיות נוטל חלק בראש מהקדשים המתחלקים לכהנים.

ומקריב חלק, איזה קרבן שירצה — בראש.

ומשמש בעבודתו בשמנה כלים.

ופטור מקרבן על טומאת מקדש וקדשיו.

וכל עבודות יום הכפורים — אינן כשירות אלא בו.

וכל ההלכות הללו — כולן נהגות בכהן גדול שהוא מרובה בגדים, אפילו אם לא

נמשח בשמן המשחה. חוץ מפר הבא על כל המצות, שאינו נוהג אלא בכהן גדול שנמשח.

וכולן נהגות בכהן גדול משוח שעבר מתפקידו, ואינו מכהן עתה [וכגון שאירע פסול זמני בכהן גדול, ומינהו במקומו, ועבר הפסול של הכהן הגדול, וחזר לכהונתו, והעבירו אותו ממילוי מקומו].

חוץ מפר יום הכפורים ועשירית האיפה שאינו נוהג במי שאינו מכהן עתה.

והלכות אלו כולן — אין נהגות בכהן שהוא "משוח מלחמה", ואין הוא משמש בשמונה בגדים.

חוץ מהמשה דברים האמורין בפרשה של אחרי מות, שנוהגים גם במשוח מלחמה, ואלו הם:

לא פורע, ולא פורם, ולא מטמא לקרוביו, ומצווה על הבתולה, ומוזהר על האלמנה.

ומחזיר את הרוצח, כדברי רבי יהודה.

וחכמים אומרים: משוח מלחמה אינו מחזיר במותו את הרוצח מעיר מקלט.

ומוכח מדין כהן שעבר מגדולתו, שממשיך לשמש בעבודה בשמונה בגדים, שאין חשש איבה, לדעת התנא של הברייתא הזו, ובכל זאת אין כהן משוח מלחמה משמש לפיו בשמונה בגדים, ומוכח שהטעם שאנו משמש הוא מן התורה, מעיקר הדין, ולא משום חשש איבה, וקשיא לאביי!

ומשנינן: כי לית ליה איבה לכהן הגדול — בדכוותיה, בכהן שהוא בדרגתו, ששימש